

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

ABONAMENTUL :

Pe un an : 24 lei
Pe 6 luni : 12 lei
Pe 3 luni : 6 lei

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

BISERICA ȘI VIAȚA DE OBȘTE

Dumnezeu a făcut pe toți oamenii liberi și egali, fiecare om să aibă ce-i trebuie și să nu se îmbuibă pe spinarea celor ce muncesc: „Bunătățile lumii sînt pentru toți”, ele sînt mijloace de viață mai bună pentru toți și de dobîndire a veștii veșnice (p. 5).

Mîntuitorul „a biciuit fără cruțare pe bogații lumii” și lăcomia lor (Lc. 12, 13—15; 16, 23; 18, 24—25). El însuși a fost sărac și a ajutat pe cei lipsiți și necăjiți. De aceea primii creștini din Ierusalim și-au adus averile la picioarele Sf. Apostoli. „Toți cei ce credeau erau laolaltă și aveau toate de obște... Și o singură inimă și un cuget era în mulțimea celor ce credeau și nici unul nu zicea că din a sa avere este ceva al său, ci *totul era de obște* ... și nimeni nu era dintre ei lipsiți ... (că) se împărțea fiecăruia după cum avea trebuință” (Fapt. Apost. 4, 32—44). Ce viață frumoasă era aceasta, unde „al meu” și „al tău” era înlocuit cu „al nostru” și toți erau ca frații!

Sf. Apostoli au condamnat pe cei lăcomi, care voiau să se îmbogățească prin munca altora, nu plăteau salariul secerătorilor, asupreau pe cei săraci și necinsteau numele de creștin. Ei vor fi pedepsiți de Dumnezeu și în cer și pe pămînt: ca floarea și ca iarba se vor usca și vor pieri (Epist. Sf. Iacob 1, 9—11; 2, 1—7).

Călăuziți de învățătura Mîntuitorului și pilda Sf. Apostoli, a comunității din Ierusalim, Sfinții Părinți au sprijinit viața și munca în comun. „Învățătura celor 12 Apostoli” zice: „Imparte totul cu fratele tău și nu numi nimic al tău propriu! ..., căci dacă aveți în comun bunurile netrecătoare, cu atît mai mult ar trebui să le aveți pe cele trecătoare”. Tertulian, Sf. Ciprian, Clement Alexandrinul spun că Dumnezeu a dat bunurile pămîntești ca să fie comune și e nedrept ca „unii să trăiască în desfătări în timp ce alții mor de foame cu miile”. Sf. Vasile cel Mare, Sf. Grigorie de Nazianz, Sf. Ioan Gură de Aur scriu același lucru: că Dumnezeu a dat tuturor pămîntul spre stăpînire. Fiecare să ia numai cît îi trebuie. Atunci n-ar mai exista bogați și săraci, ci toți ar fi deopotrivă. Dacă unii au averi mari și alții n-au nimic, asta nu e după voia lui Dumnezeu, ci roada păcatului, a lăcomiei celor bo-

Zece ani de luptă pentru apărarea păcii

După al doilea război mondial, un ziarist a arătat că au luat parte la război 53 de state, au fost mobilizați 100 milioane de oameni și au pierit zilnic 10.000. În total au murit 12—15 milioane soldați, 12—15 milioane civili, femei, bătrîni și copii, au rămas mutilați 10 milioane de orbi, bolnavi, demenți, 20 milioane orfani și văduve. Numărul victimelor războiului se ridică la 100 milioane de oameni. Nu se arată aci enormele pagube materiale, monumentele de cultură, știință și artă, care s-au distrus: biserici, școli, muzee, laboratoare, clădiri istorice, etc. Toate la un loc nu se pot calcula.

gați, care au răpit bunurile celorlalți. De aceea bogatul este un hoț, care jecmănește pe cel sărac.

Sf. Ambrozie al Mediolanului spune că pămîntul trebuie stăpînit în comun: proprietatea particulară e o uzurpare.

Se vede clar că Sf. Scriptură și Sf. Tradiție, prin graiul Sf. Părinți, au condamnat lăcomia bogaților și au îndemnat la viață obștească și muncă în comun. În sprijinul acestei învățături stau și alte dovezi despre nevoia unirii oamenilor la un loc: familia, care în mic e chipul familiei celei mari ce cuprinde pe toți oamenii; limba care ne adună laolaltă; progresul culturii și civilizației, care se face numai prin munca tuturor; pilda furnicilor și a albinelor. E știut de asemenea că 100 oameni, dacă muncesc împreună au spor mai mare, decît dacă fiecare muncește de capul lui.

Biserica a combătut lăcomia și exploatarea și sprijinește viața cea nouă. Pămîntul s-a luat de la moșieri și a fost împărțit țăranilor muncitori. Ca pămîntul să dea rod îmbelșugat țăranii se unesc în gospodăria obștească, lucrînd pe întinderi mari, cu mașini și după regulile agrotehnice. Așa viața tuturor devine mai îmbelșugată și mai luminoasă.

În mișcarea aceasta spre viața și munca obștească sînt chemați să intre și credincioșii Bisericii noastre. „Biserica strămoșească se bucură din inimă de înfrățirea și unirea fiilor ei, alături de întregul popor” pe calea gospodăriilor obștești și a muncii pentru binele tuturor și înflorirea Patriei noastre dragi.

T. R.

În războiul trecut (1939—1945) s-au încheștat pe viață și pe moarte, lumina și libertatea contra întunecului și robiei întrupate în fascismul german care voia să stăpînească lumea. Forțele binelui au înfrînt puterile răului, pentru că oameni cuminți și popoare mari, în primul rînd Uniunea Sovietică, au făcut zid împotriva cotropirii fasciste, și cu jertfa a milioane de vieți, au biruit. Așa s-a ajuns la mult dorita și binefăcătoarea pace, pe care omenirea întreagă o aștepta.

Dar forțele răului n-au văzut și nu văd cu ochi buni biruința păcii, care *statornicește în lume o viață nouă* și din *umbră uneltesc s-o distrugă* cu prăpădul altui război. Este cunoscut de toți, că după înfrîngerea hitlerismului, o pătură de oameni politici, negustori și bancheri, monopoliztii trusturilor care se înecă în aur și dețin puterea economică, financiară și politică în statele capitaliste, duc continuu un război rece, și cu sprijinul puterilor imperialiste în frunte cu S. U. A., pregătesc atmosfera și terenul unui război cald, care era să izbucnească de multe ori în cei 10 ani din urmă.

Contra acestor egoiști dușmani ai binelui și ai fericirii obștești, popoarele lumii au început o mișcare uriașă, pentru apărarea păcii mondiale, pentru ca prin muncă devotată și constructivă să se vindece cu o clipă mai de vreme ranele războiului trecut. Lupta a început acum 10 ani, cu metodă, cu energie și stăruință: în fruntea ei stau popoarele sovietice și cele din țările de democrație populară.

Astfel în august 1948, s-au strîns la Wroclaw, 400 de intelectuali, delegați din 45 de țări, oameni ai muncii cu vederi progresiste în domeniul științei, artei și literaturii, care au hotărît să ducă lupta pînă la capăt pentru a apăra pacea și patrimoniul cultural al omenirii. Congresul a dat un manifest către intelectualii din întreaga lume, și le arată că frăția de arme dintre marile puteri a eliberat omenirea de sclavie și război, dar că bogații din Apus amenință cu un nou război.

„Popoarele de pe glob — zice manifestul — nu doresc războiul și sînt destul de puternice să apere pacea și cultura împotriva unui nou fascism”. Intelectualii

(Continuare în pag. 2)

Zece ani de luptă pentru apărarea păcii

(Urmare din pag. 1)

sînt chemați să înființeze în toate statele comitete pentru pace.

Ca urmare a manifestului de la Wrocław, în 29—31. III. 1949 s-a ținut la București „Congresul intelectualilor din R. P. R. pentru Pace și Cultură”. Cu aceasta a luat naștere și la noi mișcarea pentru apărarea păcii mondiale.

Gîndurile mari ale Congresului de la Wrocław s-au răspîndit repede în toată lumea, și după mai puțin de un an, în aprilie 1949, se ține la Paris—Praga un Congres al partizanilor păcii, cu reprezentanți din 72 de țări, în numele a 600 milioane de oameni. Ei au spus clar: „Noi sîntem aici pentru a impune pacea partizanilor războiului..., pentru a împiedeca un viitor război”. Congresul și-a însușit și a popularizat lozinca dată de marele nostru scriitor progresist, M. Sadoveanu: „Oameni ai păcii din toate țările, uniți-vă!”

Cele două Congrese de la Wrocław și Paris—Praga, la care s-au adăugat altele, aproape anual, în marile capitale ale lumii, au avut darul să înroleze și să înfrățescă în frontul luptătorilor pentru pace oameni ai muncii din toate țările fără deosebire de convingeri politice, religioase, stare socială, rasă, etc. Frontul partizanilor păcii învâluie azi globul pămîntesc ca o centură de foc, ține în frîu pe ațîțătorii la război și impune pacea.

*

Biserica ortodoxă n-a rămas departe de lupta maselor largi populare pentru apărarea păcii, ci a chemat și cheamă pe fiii săi duhovnicești să o sprijinească și să o întărească, să fie luptători activi în marile front al păcii.

Astfel în iulie 1948, cu ocazia serbării la Moscova a 500 de ani de la proclamarea autocefaliei Bisericii Ortodoxe Ruse, s-au strîns acolo reprezentanți din toate Bisericile ortodoxe și au făcut un Apel către toți creștinii din lume să lupte contra ațîțătorilor la război, să oprească orice atentat contra păcii și a solidarității evanghelice și să ușureze suferințele sociale.

Prin graiul luminat al Prea Fericitului Patriarh Justinian, Biserica Ortodoxă Romînă a făcut cunoscut hotărîrile Congresului de la Wrocław printr-un Apel în care spune între altele, că binecuvîntează „cu bucurie sporită toate strădaniile depuse pentru apărarea păcii” ... și amintește cuvintele Mîntuitorului: „Toți cei ce scot sabia de sabie vor pieri” (Mt. 26, 52).

Pe acest drum au mers și merg toți membri Sf. Sinod care au dat o Pastorală către clerul și credincioșii ortodocși și către toți creștinii din R. P. R. Aici citim aceste cuvinte: „Biserica se străduiește pentru înfăptuirea prin dragoste a păcii și a buneii înțelegeri între oameni... Nimic nu se poate împlini (bun) decît prin pace. La fel mîntuirea neamului omenească se poate împlini numai prin dragoste și pace... Biserica urmează glasul puterilor îngerești: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pămînt pace, între oameni bună învoire” (Lc. 2, 4). Mîntuitorul Hristos a încredințat Bisericii propoveduirea păcii: „Pace vă las vouă; pacea mea o dau vouă” (Luca 14, 27).

Mișcarea pentru pace după 1949 și 1950 se întinde neîncetat, an de an, lună de lună și zi de zi. Căpii Bisericilor din sta-

tele socialiste au intrat în comitetele naționale și au participat la congresele și conferințele internaționale ale partizanilor păcii, ca cele ținute la Viena, Varșovia, Berlin, Helsinki, Stockholm, Praga etc. La noi, la orașe și sate, preoțimea a fost mereu alături de marea masă a apărătorilor păcii, convinsă că împlinește voia lui Dumnezeu, care este Domnul păcii. Și alți reprezentanți ai cultelor creștine din Apus au luat parte la aceste Congrese și au luptat pentru pace.

După zece ani de luptă pentru apărarea păcii, privind înapoi, rămînem plăcut impresionați de multele binefaceri pe care le-a adus cu sine acest front uriaș, decît care istoria nu cunoaște altul mai mare. În cei zece ani, era să se aprindă de atîtea ori focul pustiitor al războiului și el a fost stins de lupta partizanilor păcii în frunte cu lagărul socialist. Dușmanilor păcii, mișcarea pentru pace le-a spus un categoric „nu”, și glasul său a fost și va fi ascultat și în viitor, căci este glasul popoarelor, este vocea celor mulți care cer dreptul la o viață demnă, este vocea lui Dumnezeu.

Ca creștini adevărați și ca patrioți buni avem datoria ca fiecare să se înroleze sincer, total și desinteresat în frontul luptătorilor pentru apărarea păcii.

Lupta pentru apărarea păcii dă cel mai înalt sens vieții noastre ca oameni, ca creștini și ca cetățeni loiali ai scumpei noastre Patrii, Republica Populară Romînă.

Să nu fim nepăsători la cele ce se petrec în jurul nostru. Luptînd pentru pace, sîntem pe drumul cel bun. Să mergem înainte, pînă la capăt, ascultînd de chemările Patriei și de îndemnurile Bisericii. O clipă să nu uităm cuvîntul Sf. Ioan Gură de Aur, care zice: „Dacă vom pierde pacea, ne facem dușmanii Domnului Hristos și ne vom pierde însăși mîntuirea noastră”.

S. Radu

Lîngă prestol

*Cu cită-nfrigurare m-apropiu de prestol
Cu cîți fiori de ghiață a gîndurilor stol
In inimă-mi aleargă, căci trupul meu de tină
Lîngă prestol privește pe Cel ce e Lumină.*

*Fărîmă sint, o frunză pe ape-n unduire
In fața Celui care e Dumnezeu-Iubire,
Prezența Sa aicia o simt și mă-nșioară
Și sufletu-mi tresare pe-a dragostei vioară.*

*Genunchi-mi se-ncovoie și-n pumni de rugă
stîntă
Culeg nectar de viață — deasupra-mi ingeri
cîntă*

*Pe harfe de lumină a păcii melodie
Și cerul se deschide în dalba-i veșnicie.*

*In ciucurii luminii, ce cad pe sfînta masă,
Gîndirea mea spre Domnul se-nalță-acum
pioasă:*

*„Să fie Doamne una toți frații-n legătură
Precum a Ta cămașe ce fu-ntr-o cusătură;*

*Uniți în gînd și faptă l-al Tău prestol de slavă,
A-mpăciuirii rugă de-aici din sfînta-Ți navă
Pe-a vieții mări să urce ducînd în depărtare
Sub bolțile albastre a dragostei cîntare”.*

*Lîngă prestol las astăzi o lacrimă curată
Ce-n lepedea de piatră e bob de nestîmată
Și buzele-mi murmură în lină unduire:
„Tu Doamne pretutîndeni dă numai fericire!”*

Pr. TASCIANU ȘTEFAN

Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu

„Dar ca să știți că putere are fiul omului a ierta păcatele, zise slăbănogului: Scoală-te, ia-ți patul tău și te du la casa ta”.

(Matei 9, 6)

Galileia era regiunea din Țara sfîntă unde Mîntuitorul Iisus Hristos se simțea mai bine în timpul petrecerii Sale pe pămînt, iar Capernaumul era orașul pe care îl cerceta mai des și în care zăbovea mai mult. Din această pricină însoțitorii Mîntuitorului începuseră să numească Capernaumul „cetatea sa”, cum ne spune Sf. Evanghelist Matei (9, 1). Locuitorii acestei cetăți au fost martorii unui mare număr de minuni săvîrșite de Mîntuitorul între zidurile ei. Totuși unii erau cîrtitori, iar alții nestatornici. De aceea zice Mîntuitorul mai tîrziu: „Și tu Capernaume, care pînă la cer te-ai înălțat, pînă la iad te vei coborî; că de s-ar fi făcut în Sodoma minunile care s-au făcut întru tine, ar fi rămas pînă în ziua de astăzi. Iată grăiesc vouă, că pămîntului Sodomei îi va fi mai ușor în ziua judecării, decît ție” (Matei 11, 23—24).

Una dintre aceste minuni este și vindecarea slăbănogului de care ne vorbește Sf. Matei în cap. 9, 1—8. De bună seamă că printre locuitorii Capernaumului, pe care Domnul îi ceartă mai sus, au fost și acești cîrturari, care s-au gîndit: „Cum de Iisus Hristos iartă păcatele slăbănogului, de vreme ce numai Dumnezeu poate ierta păcatele?”. Cunoscînd gîndul lor, Mîntuitorul le răspunde că putere are și să-i ierte păcatele și să-i dea sănătate slăbănogului. Prin aceasta El arată astfel că este cu adevărat Dumnezeu cel atotputernic. Sf. Scriptură are și alte dovezi despre puterea dumnezeiască a Mîntuitorului, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat.

De la început trebuie să spunem că venirea lui Iisus Hristos — a lui Mesia sau a Fiului lui Dumnezeu întrupat — în lume nu a fost întîmplătoare, ci calea venirii Lui a fost pregătită cu mii de ani înainte. Profeții Vechiului Testament vestesc pe rînd multe din însușirile dumnezeiești ale lui Mesia. În psalmul 2 El este numit direct Fiu al lui Dumnezeu: „Fiul meu ești tu, eu astăzi te-am născut” (Ps. 2, 6). În psalmul 109, 1—5 Mesia are însușiri de judecător a toată lumea. Profetul Isaia arată nașterea Sa suprafirească, dumnezeiască, cînd spune: „Iată Fecioara va lua în pîntece și va naște fiu și vor chema numele lui Emanoil” (Isaia 7, 14). Iar în altă parte arată însușirile Lui, numindu-L chiar Dumnezeu cînd zice: „Căci prunc s-a născut nouă, un fiu s-a dat nouă, a cărui stăpînire este pe umărul lui și se cheamă numele lui: înger de mare sîat, sîetnic minunat, Dumnezeu tare, biruitor, Domn al păcii, părinte al veacului ce va să fie” (Isaia 9, 5). La astfel de precizări despre Sine se gîndea Mîntuitorul cînd zicea: „Cercați Scripturile, căci vouă vi se pare că întru ele veți avea viață veșnică; și tocmai acelea sînt care mărturisesc pentru mine” (Ioan 5, 39). De fapt toate prorociile s-au împlinit întru totul în viața Mîntuitorului.

Dumnezeirea lui Iisus Hristos se vede nu numai din faptul că în El s-au împlinit prorociile vechi, ci și din minunile Lui și din frumusețea Lui duhovnicească. Așa vedem pe Mîntuitorul vindicînd diferite boli, potolind valurile mării, înviind pe fiica lui Iair, pe tinărul din Nain, pe Lazăr din Betania, lucrări pe care numai Dumnezeu avea putere să le facă. Toate minunile Mîntuitorului le-a săvîrșit din dragoste față de om, din milă de mulțimile necăjite. El a venit mai ales pentru cei sărmani și obidiți, ca să le ușureze poverile, să-i mîngie în necazuri, să le dea o viață mai

(urmare în pag. 4)

Gala Galaction

— LA 80 ANI —

Părintele Gala Galaction — scriitor și teolog — a împlinit 80 ani de viață și peste 50 ani de activitate în slujba poporului și a Bisericii. Iubitorii scrisului său au arătat lupta lui pentru luminarea și ridicarea poporului și strădania lui pentru ca Evanghelia lui Hristos să fie vie în viața preoților și credincioșilor.

Cum Părintele Gala Galaction a avut legături strânse cu Biserica Ortodoxă din Ardeal, în deosebi cu Sibiul, ne alăturăm și noi la această prăznuire.

Născut la 16 aprilie 1879 în comuna Didești (Teleorman), după ce a urmat liceul „Sf. Sava” din București și un an Facultatea de Litere, s-a înscris la Facultatea de Teologie. Iși susține licența în Teologie și obține titlul de doctor în Teologie. Este hirotonit preot și chemat profesor de Noul Testament la Facultatea de Teologie.

Cum avea darul scrisului, toată viața lui este trudă și migală de scriitor. A scris: romane (ca: Roxana, Papucii lui Mahmud, Doctorul Taifun, ș. a.), povestiri și nuvele (ca: Moara lui Călifar, De la noi la Cladova, Biserița din răzoare, Clopotele din Mănăstirea Neamțu, ș. a.), nenumărate articole.

Ca teolog și scriitor bisericesc a tipărit articole, studii, cărți de valoare. Teza lui de licență este despre convertirea Sf. Ap. Pavel: „Minunea din drumul Damascului”. Cartea: „Piatra din capul unghiului” arată adevărul Ortodoxiei și rătăcirile tadoriștilor de la „Cuibul cu barză” din București. „Meditare la rugăciunea Domnească” (Arad 1927) adâncește înțelesul rugăciunii „Tatăl nostru”. Articolele lui bisericești au fost adunate — o parte — în cartea: „Ziua Domnului” (București 1958, edit. Institutului Biblic și de misiune ortodoxă). În ele se vede sufletul aprins pentru Hristos și Biserica Sa al Părintelui Gala, care preamărește comorile de învățătură și viață creștină, dar și muștră pe cei nevrednici. Cea mai de seamă osteneală bisericească a Părintelui Gala este însă,

traducerea Bibliei. În 1927 tipărește Noul Testament, iar în 1936 dă la iveală — împreună cu Pr. Prof. Vasile Radu — traducerea întregii Sf. Scripturi (din l. ebraică și l. greacă) într-o limbă trumoasă și cucernică.

În viața și scrierile Părintelui Gala Galaction se împletesc două convingeri necintite: credința în Evanghelia Domnului mărturisită de Biserica ortodoxă, și lupta pentru socialism, pentru făurirea unei societăți mai bune și mai drepte. Această împletire a fost posibilă pentru că, pe de o parte el a văzut nedreptatea din societatea burgheză și și-a dat seama că numai prin rasturnarea acestei societăți și prin făurirea socialismului cei asupriți vor avea o viață mai bună, pe de altă parte din Evanghelia Domnului el a cuprins în sufletul său fierbinte, ca lucrul cel mai de seamă: dragostea de om, fără deosebire de rasă, neam sau credință religioasă, și mai ales dragostea de cei apăsați și umiliți, de mulțimile ținute în întunec și mizerie, și biciuirea „bogatului nebun”, a cămătarilor și a cărturarilor și fariseilor mândri și fățarnici. Astfel în scrierile lui arată cum câțiva moșieri, fabricanți, bancheri, oameni politici, trăiesc în lux și destrăbălări; fără să muncească, asuprind pe cei ce muncesc, și cum mulțimile sînt împilate „Unii (cei bogați) au atît de mult și alții (săracii) prea puțin ori nicidecum” — „nu este dreptate” — constata Gala Galaction. Dreptatea se va împlini prin socialism, cînd cei ce muncesc vor fi stăpîni peste soarta lor și peste bunurile, produse prin munca lor. De aceea a salutat cu înflăcărare biruința Marii Revoluții Socialiste din Octombrie 1917 și eliberarea țării noastre la 23 august 1944, muncind pentru viața cea nouă a poporului român cu multă dragoste.

Pentru aceasta îl cinstește și Biserica și poporul, ca pe un adevărat luptător al dreptății, păcii și iubirii!

N. M.

Pîinea noastră cea spre ființă dă-ne-o nouă astăzi¹⁾

După ce ne arată că ne rugăm pentru pîinea de trebuință vieții trupului, Păr. Gala Galaction spune că de la Dumnezeu cerem și pîinea vieții cei veșnice.

Tu ne-ai spus, Dumnezeule, cînd erai cu noi pe pămînt: „Eu sînt pîinea cea vie care s-a pogorit din cer. Cine mănîncă din pîinea aceasta viu va fi în veci. Iar pîinea pe care eu voi da-o este trupul meu pe care da-l voi pentru viața lumii” (Ioan 6, 51). Și iarăși ne-ai spus, Doamne: „Cela ce mănîncă trupul meu și bea singele meu are viață veșnică și eu îl voi învia în ziua cea de apoi” (Ioan 6, 54). „Cela ce mănîncă trupul și bea singele meu rămîne întru mine și eu întru el” (Ioan 6, 56).

Iată pîinea pe care o dorim cu mare dor, mult milostive Doamne! Invrednicește-ne pe noi să primim pîinea cea spre ființă, adică Trupul Tău și Singele Tău! Dă-ne bună înțelegere, nouă celor slabi și proști, ca să pricepem și să mărturisim această negrăită, neajunsă, dumnezeiască dovadă a dragostei tale pentru noi. Ai binevoit să te pogori între noi. Te-ai născut ca un om, din Sfînta Fecioară Maria, căci ai venit pe pămînt cu adevărat trup omenesc. Dar fiind, în aceeași persoană, om adevărat și Dumnezeu adevărat, te-ai născut din Preacurata Maria, în chip minunat și mai presus de minte, căci Maica ta, Născătoare de Dumnezeu, a rămas fecioară în vecii vecilor.

Covârșiți și spăimîntați sîntem, Atotputernice de taina venirii tale în lume, de taina cea nepătrunsă, dar atît de fericită și de scumpă și de dulce inimii noastre, de taina întrupării tale, Dumnezeule cel veșnic, Fiule cel din vecii vecilor, Doamne și Mintuitorule, Iisuse Christoase!

Deci, ai binevoit să iei trupul nostru, Tu cel ce ești din mamă pămîntească, fără tată și din tată ceresc, fără mamă. Ai petrecut între noi, și-ai adunat apostoli, le-ai descoperit Sfînta Evanghelie, ai înviat pe Lazăr, te-ai lăsat prins, batjocorit, bătut și răstignit pentru noi, mult iubitorule Stăpîne. Ai înviat a treia zi din morți, te-ai arătat celor ce te iubeau, le-ai amintit și le-ai întărit poruncile tale și te-ai înălțat la ceruri.

(urmare în pag. 4)

¹ Din cartea: *Meditare la Rugăciunea Domnească, adică la Tatăl nostru* — de Gala Galaction, Arad 1927, p. 30—35.

Tatăl nostru, carele ești în ceruri, sfințească-se numele Tău¹⁾

Cutezăm, Sfînte Dumnezeule, să ridicăm spre tine rugăciunea noastră, dimineața și seara, ziua și noaptea, și să te chemăm Tatăl nostru, măcar că de multe ori sîntem nevrednici să ne numim fiii tăi, (Luca 15, 19) și ne simțim greu rușinați de păcatele noastre.

Cutezăm să ne apropiem în genunchi de ușa milostivirii tale și să ne rugăm și să nădăjduim în nespusa ta bunătate și să cerem îndurările tale cele bogate. Știm, Stăpîne, că bun ești și iubitor de oameni ești și că pentru multa ta iubire de oameni, ne-ai trimis nouă Invățător și Răscumpărător pe Fiul Tău, pe Domnul nostru Iisus Hristos.

Citim în Sfînta Carte, pe care Duhul tău cel Sfînt a insuflat-o slujitorilor tăi: „...așa a iubit Dumnezeu lumea, că și pe Fiul său cel unul născut, l-a dat, ca tot cel ce crede întru el să aibă viață vecinică” (Ioan 3, 16). Și tot în Sfînta Evanghelie citim: „...iar voi toți frați sînteți ... și unul este Tatăl vostru cel din ceruri” (Matei 23, 8—9).

¹ Din cartea: *Meditare la Rugăciunea Domnească, adică la Tatăl nostru* — de Gala Galaction, Arad 1927, p. 7—9, 13—15.

Slăvite Doamne, privim cu ochii minții noastre celei slabe la dumnezeiasca lucrare săvîrșită pentru noi de Fiul tău și ne cucerim iubirii tale și ne înfricoșăm, gîndind la micimea noastră, la slăbiciunile și la păcatele noastre. Fiind noi robi păcatului, fiind înșelați de diavolul și izgoniți din raiul dreptății tale, nu ne-ai urit, Milostive Doamne, și nu ne-ai uitat, ci te-ai pogorit la noi, trimițîndu-ne pe Fiul tău iubit, „unul născut, carele din Tatăl s-a născut mai înainte de toți vecii, lumină din lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat născut nu făcut, cel de o ființă cu Tatăl, prin carele toate s-au făcut”.

„Ce este omul, ca să-ți aduci aminte de el și fiul omului ca să ai grijă de el? Cu puțin l-ai făcut mai mic decît pe îngeri; tu l-ai încununat cu mărire și cu cinste; tu i-ai dat stăpînire asupra lucrurilor minilor tale...” (Psalmul 8, 5—7).

Dumnezeule mare, așa a fost bunăvoința ta, să nu ne lași pradă vicleniei dușmanului, ci să ne ridici cu dreapta ta puternică — prin învățătura, prin crucea și prin singele lui Iisus Hristos — și să ne dai nouă cununa Sfintei Evanghelii!

Dar visteriile bunătății tale s-au vărsat și mai bogat asupra noastră. Nu numai că ne-ai trimis pe Fiul tău, „carele pentru noi oamenii și pentru a noastră mintuire s-a pogorit din ceruri și s-a întrupat de la Duhul Sfînt și din Maria Fecioară și s-a făcut om”, dar ai încununat negrăita ta iubire către noi cu trimiterile Sfîntului tău Duh, în ziua Cincizecimeii. Căci trimis-ai, Stăpîne pe Mingăietorul peste sfinții apostoli și peste cei ce erau laolaltă cu ei și de atunci încoace peste noi toți și peste toată Biserica ta drept credincioasă, închinată Tatălui și Fiului și Sfîntului Duh, Treimii celei de o ființă și nedespărțite!

Iată, Milostive, în Biserica ta comorile Sfîntului Duh, iată Sf. Evanghelie, iată sfințele Taine, iată toiagul cel de fier pe care l-ai dat moștenitorilor tăi „Paște turmele mele!” (Ioan 21, 15—17).

Iată grădina Sf. Duh cu răsădirile cele duhovnicești pe care le-a poruncit Tatăl, le-a așezat Fiul, udîndu-le cu scump singele său, le veghează și le crește Sf. Duh!

Atot slăvite Doamne, păstrează veșnic tinăra Biserica ta și din grădina ta răspîndească-se în toată lumea și pînă în cer, la tronul tău, mireasma florilor duhovnicești!

(urmare în pag. 4)

Piinea noastră cea spre ființă dă-ne-o nouă astăzi

(Urmare din pag. 3)

Le-ai spus, sfinților tăi apostoli, în ceasul despărțirii: „Mergînd învățați toate popoarele, botezîndu-i pre ei în numele Tatălui și al Fiului și al Sfîntului Duh, învățîndu-i să păzească toate cîte v-am poruncit vouă, iată eu cu voi sînt în toate zilele, pînă la sfîrșitul veacului” (Matei 28, 19—20).

Și cu adevărat, Dumnezeu, ai făcut pentru noi, aceea ce numai un Dumnezeu putea să facă: Ne-ai lăsat, în Sfînta Biserică, sub paza și cu atotputernicia Sf. Duh, taina Trupului Tău și a Sîngelui Tău, adică ai rămas cu noi tu întreg, cu toată omenirea și cu toată dumnezeirea ta, așa cum erai pe crucea lui Pilat, cînd te-ai răstignit pentru noi. La Cina cea de taină, tu ai luat piinea cu sîntele și preacuratele și fără prihană mîinile tale, ai mulțumit, ai binecuvîntat, ai sfințit și ai frînt și dînd sfinților tăi ucenici, ai grăit: — „Luați mîncăți. Acesta este trupul meu care se frînge pentru voi spre iertarea păcatelor”. Asemenea și paharul, după cină, și ai zis: — „Beți dintru acesta toți, acesta este sîngele meu al legii celei nouă, carele pentru voi și pentru mulți se varsă spre iertarea păcatelor”. Și apoi ne-ai poruncit: „Aceasta să faceți întru pomenirea mea!” (Luca 22, 19).

Atotîndurate, atotslăvite, atotnepătrunse Dumnezeule! Așa a fost voința și porunca ta: „Cela ce mîncă trupul meu și bea sîngele meu rămîne întru mine și eu întru el!” — Ai binevoit, Milostive, să rămîi în Biserică ta, pe altarele noastre, cu noi toți și cu fiecare dintre noi, carele cu frica lui Dumnezeu, cu credință și cu dragoste primește sfînta ta împărtășanie. Ai binevoit Dumnezeule care faci minuni, să te unești cu fiecare dintre noi, căci fiecare, primind cu vrednicie sîntele tale taine, se învrednicește cu asigurarea ta: „rămîne întru tine și tu întru el”.

O, Dumnezeule, iubitorule de oameni, ne-ajunsă, nespūsă, covîrșitoare este dragostea ta pentru noi! Nu ne lăsa pe noi, să cădem din atîta vrednicie la care ne-ai ridicat! Dă-ne puteri, stăruințe, avînt și fapte bune ca să nu ne rușinăm nici odată de marea ta bunătate; Curățește-ne pre noi de toată rugina și fă din noi vase cinstite, ca să putem primi, după cuviință, acest dar dumnezeiesc al Sfîntei împărtășanii! O, bunule Stăpîne fă din noi prietenii tăi, conmesenii tăi, gazdele tale, fă din noi fericiții ciorchini nemuritori, care cresc din tine, dumnezeescale buciom al viței cerești! (Ioan 15, 1—5).

Albi, curați, spălați prin rugăciune și cucernicie, fă-ne în fiecare zi! Nevinovați ca pruncii așează-ne înaintea ta! Hrănește-ne pre noi duple cuvîntul tău! Nu ne lipsi de cele ce tu știi bine că ne trebuiesc! Dar mai presus de toate: piinea noastră cea spre ființă dă-ne-o nouă astăzi!

Tatăl nostru, carele ești în ceruri, sfințească-se numele Tău

(Urmare din pag. 3)

Inalță-se către tine slavă și mulțumită din toate bisericile tale! Înțelepțească-se și păstorească întru frica ta toți păstorii tăi! Piară din lumea ta, din casele noastre, din inimile noastre, toată răutatea, toată fățarnicia, toată zavistia și toată spurcăciunea! Curățește, Doamne, pe robii tăi și fă-i cu adevărat vase de cinste (Romani 9, 21) bine primite înaintea Fiului tău, în ziua aceasta pămîntească, și mai virtos în ziua înfricoșatei judecăți! Sporește credința noastră! Fă din inimile noastre harfă de laudă pentru numele tău! Prin faptele noastre, prin rugăciunile noastre, prin candelile noastre, cele veșnic aprinse (Matei 25, 1—12), Tatăl nostru carele ești în ceruri, sfințească-se numele tău!

Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu

(Urmare din pag. 2)

luminoasă. De aceea alergau vameșii și păcătoșii după El: și pentru minunile Lui, dar mai ales pentru dragostea ce o arăta El față de „oile cele pierdute”, față de cei împovărați de felurite lipsuri și dureri. Ce frumos grăiește Dumnezeu, prin gura profetului Iezechiel, despre minunile și lucrarea Mintuitorului cînd zice: „Eu voi paște oile mele și eu le voi odihni, zice Domnul, oia pierdută și rătăcită o voi întoarce la staul, pe cea rănită o voi lega și pe cea bolnavă o voi întări” (Iezechiel 34, 15—16).

Așa că și în minuni se vede frumusețea Lui duhovnicească.

Cea mai mare minune însă a Mintuitorului și care îi arată în chip nedesmîntit dumnezeirea Sa este învierea Sa din morți cea de a treia zi. Mormîntul rămas gol, străjerii de la mormînt, arătările lui Iisus după înviere, împlinirea cu Toma și rivna cu care Apostolii pleacă pentru a vesti Învierea în lume ne întăresc din plin acest mare adevăr creștin al învierii Domnului.

Ca a unuia care cunoștea gîndurile oamenilor, înțelepciunea Mintuitorului era recunoscută nu numai de oamenii de bine ai poporului iudeu, ci și de dușmanii Lui care căutau cu fiecă prilej să-L prindă pe Iisus în cuvînt. Sf. Luca ne spune în această privință: „Ei nu l-au putut prinde cu vorba în fața poporului și, minunîndu-se de răspunsul lui, au tăcut” (Luca 20, 26). Și cu alt prilej: „Și răspunzînd oarecare din cărturari au zis: Învățătorule, bine ai grăit. Și nu mai îndrăzneau să-l mai întrebe” (Luca 20, 39—40).

Învățătura Mintuitorului, bogată în conținut și simplă în expunere, este neîntrecută din punct de vedere religios. „Cerul și pămîntul vor trece dar cuvintele mele nu vor trece” (Matei 24, 35). Ea luminează muntea, mîngîie inima și întărește voința spre lucrarea binelui. Învățătura Mintuitorului, tradusă în sute de limbi, formează cartea de căpătîi a milioane de creștini cu adevărat pioși din care se adapă zilnic pentru zidirea lor sufletească și pentru propășirea binelui în lume.

Ceea ce formează de asemenea un semn luminos al dumnezeirii Mintuitorului Iisus Hristos este desăvirșita Sa curățenie sufletească sau lipsa oricărui păcat. Aceasta pe de o parte, iar pe de altă parte, Mintuitorul avea o dragoste desăvirșită care cuprindea pe toate celelalte virtuți. Căci „mai mare dragoste decît aceasta nimeni nu are, ca cineva să-și pună sufletul pentru prieteni” (Ioan 15, 13), ne spune Mintuitorul prevestind jertfa Sa de pe cruce.

Aceste însușiri numai Dumnezeu poate să le aibă pentru că om fără păcat nu este. Sf. Ap. Pavel, reproducînd vorbele Psalmistului (Ps. 13, 2), întărește acest lucru, cînd spune: „Toți s-au abătut, împreună s-au făcut netrebniți” (Rom. 3, 12). Chiar dușmanii Domnului mărturisesc lipsa Lui de păcat, atunci cînd spun: „Învățătorule, știm că ești drept și înveți cu adevărat calea lui Dumnezeu și nu-ți pasă de nimeni că nu cauți la fața oamenilor” (Matei 22, 16). Mai virtos însă o mărturisesc Sfinții Săi Apostoli: „Nici un vicleșug nu s-a aflat în gura lui, a celui ce n-a săvirșit nici un păcat”, spune Sf. Petru (I Petru 2, 22). „Voi știți că el s-a arătat ca să ridice păcatele noastre și păcat întru el nu este”, ne mărturisește Sf. Apostol Ioan (I. Ioan 3, 5). Lipsa de păcat a Mintuitorului ne-o mărturisește și Iuda vînzătorul (Matei 27, 4) și ne-o spune chiar Domnul cînd zice: „Cine din voi mă va vădi de păcat?” (Ioan 8, 40).

Dumnezeirea Mintuitorului Iisus Hristos însă este mărturisită direct de mulțimile care îl urmau pe El cu sete și dragoste și care au văzut de la început în Iisus mai mult decît un om (Ma-

La Satulung

I. P. S. Mitropolit Nicolae a sosit în cercetare duhovnicească a credincioșilor din Săcele la 12 aprilie a. c., cînd a săvirșit Sf. Liturghie arhierescă în biserica „Sf. Adormire” din Satulung — Săcele.

De la Centrul Eparhial au însoțit pe Inaltul ierarh P. C. Păr. Traian Belășcu, vicarul arhiepiscopesc, P. C. Păr. Dr. Sofron Vlad, rectorul Institutului Teologic din Sibiu, împreună cu diaconii Girbu și Bolog.

Credincioșii în frunte cu soborul preoților din Săcele și protopopul raionului, au întîmpinat pe Arhipăstorul lor în fața bisericii, frumos împodobită.

Cuvîntul de bineventare l-a rostit C. Pr. Gh. Șerbu, parohul locului, căruia îi răspunde I. P. Sf. Sa, arătîndu-și bucuria că se află în mijlocul unor credincioși atît de buni și harnici. S-a purces apoi la săvirșirea Sf. Liturghii, într-o atmosferă de adîncă evlavie. Biserica din Satulung, mare și frumos pictată în stilul renașterii de către pictorul brașovean Mișu Pop, din sec. XIX-lea, a fost mai frumoasă ca ori cînd.

La priceasnă Prot. Dr. Vasile Coman a predicat despre primăvara sufletească a sf. post cu darurile și binecuvîntările lui duhovnicești.

La sfîrșit, a mîncat la vorbă I. P. Sf. Sa. În grai înțelept și părintesc a tilcuit Evanghelia Duminicii despre vindecarea copilului îndrăcit, pe care l-au adus părinții la Mintuitorul să-l tămăduiască. A arătat cît de puternice sînt armele duhovnicești — postul, rugăciunea și credința, pentru tămăduirea diferitelor boale și neputințe trupesti și sufletești. Prin post și rugăciune se îndrăvenește și trupul și sufletul deopotrivă, a spus I. P. Sf. Sa. Iar bunii creștini, luminați de credința cea adevărată află calea cea bună pentru împăcarea cu Dumnezeu și cu semenii și devin strădăinici în lupta cea bună pentru așezarea păcii în lume. I. P. S. Sa arată că în acest an s-au împlinit zece ani de cînd oamenii de bine din toată lumea au pornit „război împotriva războiului” și se silesc să așeze o pace dreaptă în lume, „pe care să ne învrednicească Dumnezeu să o vedem așezată cît mai desăvirșit și cît mai cîrînd pretutîndeni”.

După o agapă restrînsă în casa preotului, I. P. Sf. Sa cu însoțitorii s-au întors la Sibiu, lăsînd în inimile credincioșilor o semănătură aleasă și neuitată pentru multă vreme.

Cronicar

tei 9, 33; Luca 11, 27). O mărturisesc ucenicii Săi și Apostoli: „Cu adevărat Fiul lui Dumnezeu ești” (Matei 14, 33); „După ce în multe rînduri și în multe chipuri a grăit odinioară Dumnezeu părinților noștri, prin proroci, în zilele acestea mai de pe urmă ne-a grăit nouă prin Fiul (Său)” (Evrei 1, 1). Și ne spune chiar Mintuitorul: „Eu sînt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl fără numai prin mine” (Ioan 14, 6); „Eu sînt (Mesia), cel ce grăiesc cu tine” (Ioan 4, 26); „Cel ce m-a văzut pe mine a văzut pe Tatăl” (Ioan 14, 9) căci „Eu și Tatăl una sîntem”; „Ieșit-am de la Tatăl și am venit în lume” (Ioan 16, 28) și încă alte multe mărturii vin și întăresc credința noastră în Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ca crezînd mai mult în El, viață să avem „întru numele Lui” (Ioan 20, 21).

Această credință să fie un îndemn de fiecare clipă ca să trăim în lume, împlinind voia Lui cea sfîntă, adică întru sfințenia vieții, întru smerenie, întru facerea a ceea ce e folositor tuturor, fiind „făcători de pace” și muncind pentru zidirea sufletului și pentru o viață mai bună.

Diaconul Gheorghe